

Winter

Leiden is van zichzelf al mooi, maar nu, onder die prachtige witte winterdeken, ziet het er helemaal geweldig uit. De Zoeterwoudse Singel, de Burcht, het Plantsoen - idyllische plaatjes. En wat te denken van het oude Stadhuis, de Hooglandse Kerk of de Sterrenwacht? Winterpanorama's maken de wereld onschuldig, ik weet niet hoe dat komt. Een stad in de sneeuw is meteen een vriendelijke stad, een zachte plek waar geen stress, haat of geweld bestaan. Welkom in de wereld van Anton Pieck. En dan het schaatsen. Met de gehele bevolking het ijs op, koek en zopie, sneeuwschuivers erbij, korte-baanwedstrijden, lange Molentochten door de polders. Ook aan het schaatsen hangen prettige associaties van Verbroedering en Warme Aandacht voor Elkaar. Lichamelijke inspanning met ontberingen, maar gevolgd door het heerlijke ontdooien bij een open haard, met in je handen een hete mok chocolademelk of een glas warme wijn.

Natuurlijk is het naar als de treinen niet rijden, en natuurlijk is het naar als de wegen gevaarlijk glad en onbegaanbaar zijn, zodat je niet kunt komen waar je wilt. Maar op één of andere manier is die overmacht ook wel weer lekker. Je *moet* je overgeven, of je nou wilt of niet. Je hebt het even niet meer voor het zeggen. En overgave, dat voelt goed. Vandaag moest ik een klus in het verre Zeeland afzeggen wegens het slechte weer. 'Goh, heb ik ineens een hele dag vrij...' Ja, wat doe je dan? Dan haal je je schaatsen uit het vet, je kleedt je warm aan en je gaat het ijs op. In volle overgave...
Leve de winter!